

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

December.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

DECEMBER.

S. ELIGIUS EPISC. 1. Decembris.

Quam altum ELIGIUS virtute suâ evoluturus
 in cælum esset, aquila monstravit partu-
 rienti matri per somnum visâ. Puer aurifici insti-
 tuendus traditus, artem eam non multo tempore
 ita

ita perdidit, ut nemo alius hanc tam gratus regi Clotario esset; tunc præcipue ubi fidem suam ita probavit, ut ex auro, ex quo sellam unam tantum facere iussus erat, geminas concinnaret. Interea tertiam sedem celo aggressus parare, animum suum, hic demum artificem se ostendit: quando lacrimis hunc perpolivit, asperis poenitentiae studiis scalpsit, omnibusque virtutibus ita exornavit, ut ad spectaculum Caelites traheret. Etenim ex his unum aliquem, cum de more noctem ante hierothecam sacrarum reliquiarum in somnis inter preces traduceret, ipse vidit, rataque preces suas apud DEVM esse intellexit: mox caput rose tam copioso perfusus & tam suavi est, ut jamminimè lacrimarum poeniteret, quibus hunc deliciarum imbrem provocaverat. Iam quidquid arte sua corradebat ELIGIVS, id omne non jam ELIGII, sed pauperum & captivorum lucrum erat. Ad hos juvandos, nec aliud Regum benevolentiam utebatur: à quibus, cum jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dictus, cum eo in munere Apostolus Flandriae dici meruisset, cenobia plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terram eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. Ex Lippeloo.

Noveris licet omnia mysteria, noveris alta terra, alta cali, profunda maris; si te nescieris, eris similis aedificanti sine fundamento, ruinam non frustra uram faciens. quidquid extruxeris extra te erit insti av congesti pulveris ventis obnoxium. Non ergo sapiens qui sibi non est. S. Bern. l. 2. de Consid.

S. PHILARETVS C. I. Decembris.

PAphlagonia PHILARETVM genuit rusticæ
fortis hominem, sed qui sementem egregiè
facere novit. Cum enim optimos agros non malè
existimaret pauperes esse, in hos liberali manu
disseminare sua non prius abstinuit, quàm ipse
denique egeret. Non tamen fidem fefelleret opti-
mi coloni tam bene culta arva. Etenim cum Irene
Imp. filio Constantino sponsam diu circumspice-
ret, Maria demum, formæ id temporis. unicam
miraculum, eademque PHILARETI neptis, pla-
cuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILA-
RETVS ad summos honores, Consulatum evoca-
tur. Hic verò noster ab aratro Consul in id po-
tissimum incubuit, ut pauperum necessitati con-
suleret. Nimirum vidisses proletarios, & uno ca-
pite prius censos censum jam Consulibus numerare.
Iam pontem Consulibus Curiam dixisses, pontisque
incolas conscriptos PP. qui utique frequentes
coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute
consultabatur. Porro PHILARETVS supremum
ægotans, cum agnati sanguinis omnes convo-
casset, multa præclara moriens oracula dedit, ul-
timò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes
scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote
misericordes*) obsignavit. *Ex Menais.*

*Transferamus, obsecro, quæ in hac alienâ regione
habemus: etenim licet multum inter se distent, faci-
lis tamen est transvectio per manus pauperum: eorû
enim manus in caelestia promptuarium sibi data repo-
nunt. S. Chrys. in cap. 13. Gen.*

S. FRAN-

S. FRANCISCVS XAV. SOC. IESV.
2. Decembris.

FRANCISCVM XAVERIUM, damus, virum, cujus animo alter etiam orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivâ calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sribundû DEVS deinde tot deliciis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, deducto à pectore vestimento, coactus sit: *Satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis tetri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est. Et quid aliud vigilans postea egit, cum ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesie gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quàm animos fuscis sacrâ undâ solus lavit, & cæli candidatos esse jussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissimè distitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti. Omnibus omnia factus, in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quæsit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum regnum laborat ingredi, in ipso ejus porta ad cælum animam appulit. *Ex vitâ.*

Quid nobis in extremo spiritu futurum est, eum debilitatis corporis animique viribus, graviore
quàm

quam umquam tentatione vexabimur, nisi per otium prius spem totam in Deo reponere, atque ad eum tempestivè confugere didicerimus? Ex Epist. S. Franc. Xaverii ad socios Goanos.

S. LVCIVS REX M. 3. Decembris.

I Gnosce iterum Anglia, quantum, heu! quantum mutata ab illâ es, cum præcones veræ fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxta mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (è stirpe regiâ germen) puerjam Catholicæ fidei, & verò hæc illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quod nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi verò primùm transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romæ togas inaudiit, quam mox statuit etiam coronâ suam Christo submittere. Igitur sanæ fidei Doctores Româ ab Eleuthero Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hic operæ suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LVCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præceptq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solum Augustâ Coloniam, etiam alteram Reginoburgam adiit, neque prius quam Christum per omnem Vindeliciam Noricumque circumferret, morte beatâ Curia quievit. Gratias igitur Anglia tibi habemus exteræ nationes, & si modò vis, vicem rependimus, nostrosq; tibi Doctores ecce submittimus. Ex Brev. Cur. & Bav. S.

Pre-

*Pretiosior mens eius est, qua aurū despicit, quam
que aurum requirit: majores planè sunt divitiæ;
non habere aurum, sed aurum habentibus emersi.
Qui enim propriis abū dat bonis, sæculi thesauros
non requirit. S. Maxim. de SS. Thaurin.*

S. THEODVLVS C. 3. Decembris.

Ascenderat in id fastigium honorum THEO-
DVLVS, ut aula illum Theodosiana Præfe-
ctum salutarer. Verum his etiam altiora virtus
ambiit. Etenim quòd aulæ technas & insidias
probè perspectas haberet, ludos facerè hanc vicis-
sim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum
millia quinque supra quinquaginta) liberalispar-
sione in miseros abjecit, ipse columnam Edessa
ascendit, inde aulæ factus, minas, pericula, omnia
despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam
cum homunculis prandere, cepitque cum Celi-
ribus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorû pane, dein-
ceps vesci. Post annos sic traductos xxx. cupido
subiit scire ecuinam ex Dei amicis vitæ meritis
æquiparandus foret. Responsum è cælo, Cornelio
Mimo æquandum. Ruborè expressit hoc THEO-
DULO. Aditè tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri
coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse,
nunc cum in mentem ultima illa nec ficta mundi
scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque
adè, ut pudori nescio cujus matronæ, unaque
decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in
vinctulis tenebatur, libertati consuleret, vestem &
supellectilem vendidisse, & corrogatum inde qua-
dringentorum aureorum assem alienæ miseræ
donasse. Laudavit tam bene clausam à Mimo fa-
bulam

bulam THEODVLVS, & lætus iterum conscendit
colamnam suam paulò post ex hac in vicinum
caelum transcendit. Ex Menais.

*Initium omnis peccati & causa totius perditionis
superbia: propterea quisquís es, qui salutem tuam ope-
rari studes, aduersus hanc signum crucis super caput
tuum habere memèto, ut non eleueris in superbiam,
ut non exaltetur cor tuum. S. Bern. serm. 2. de S.
Andr.*

S. GALGANVS C. 3. Decembris.

Voluptatibus primò GALGANVS militavit,
tum Christo, D. Michælis ductu, qui tertio
dormientem monuit, è veterno vt surgeret, &
cum somno vitia excuteret. At ut porro malè
dormiret, mater & amici thalamū obtrudere la-
borabant virginis formâ & diuitiis inclytæ. Ad
hanc cum visum irer, equiti suo frenū equus inje-
cit, contraque omnia calcaria contumax pedem
proferre medio in itinere negavit, diserte tandem
cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progrede-
retur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimu-
los calcitrare cum equus non posset, neq; homo
jam voluit, sed damnatis nuptiis, eo ipso in mon-
te (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque
visuntur) castra sua novus miles, hoc est cellam
posuit, primumque trophæum de se, crucem in-
quam ex ense suo inibi deaxit. Pugnatum deinde
sæpius, & sæpius oreus fugatus. Illud plenum pe-
riculis prælium fuit, cum proditum à venatore (et
vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopi-
nantè mater & sponsa oppresserunt. Constitit ta-
men sibi, & tunc etiâ victor matrè Deo se dedere,
sponsam

sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam Divi exusserunt hostes, malè omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romæ G A L G A N V S narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti; metes nunc quod seminasti.* Quin igitur & tu laboras, nec parcâ manu rectè facta seminas? Ibi certè falcem suam in alienam messem nemini licebit mittere. *Ex Ferrar.*

Laqueus est mundus, qui voluptatibus & opibus, velut escis, objectis, allicit atque capit incautos, & secum trahit in nassam interitûs. Unde vix possibile videtur, ut, qui mundi legibus vivit, immaculatus hinc emigret. Hugo Philonius de Scient. bene mor.

S. ANNO EPISC. 4. Decembris.

ANNONEM à puero pater suis, hoc est militariis, studiis imbuir. Abhinc avunculo auctore à Marte ad Musas honestissimâ defectione transivit. Iam Musæ commendarunt Henrico III. Imp. qui eum inter Palatinos suos adlectum mox insulâ Colonienfî donavit. Hâc ornatus ad concionem numquam sine lacrymis auditus est; quod fuisse signum veluti omnium singultibus daret. Diuitiis cum afflueret, sæpe tamen nec obulum ipse, omnia pauperes habebant, quos ille velut thesauros suos (& erant) secum circumducebat, pater idem horum, & mater pupillorum. Aedes xenodochii unas, monasteriorum condidit & amplissimè dotavit quinque, non morituras filias. Libertatis Ecclesiasticæ egregius propugnator insulam nulli, neque adeò, à quo eam acceperat, Cæsari submittebat, juris quàm vitæ appetentior. Sed

Sed nec urbe pulsus à civibus suis animum despondit. Quòd tamen redux alieniorem ab his animum ferret, visus est sibi noctu, cum inter Divorum Episcoporum comitia locum vellet capeffere, aditu prohiberi, quòd in veste cetera candidissimâ unicam maculam præ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox una cum injuriæ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cum se MARIAE unicè ac sæpiùs commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Ex Surio.*

Tandiu quisque peccata sua ignorat, quamdiu curiosè aliena considerat: qui semetipsum aspicit, non quarit in quo alios frequenter reprehendat, sed in semetipso, quod lugeat. S. Bern. l. de Inter. Domo.

S. BARBARA V. & M. 4. Decembriss.

NVllius tam a vitâ nomen abluit, quam BARBARÆ. Dioscorum habuit parente Deorum mancipium, ipsa DEO addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si unquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidiùs animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Interea cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit disclusus. Et lubens thesaurum hic occulasset, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam castissimæ abscondi, non facturus, si bibisset ubera.

übera. Hic novus filix suæ leno per urbem ludibrio circumduci sustinet unâ verecundia rectam. Demum è tyranno carnifex suâ manu non barbaram filiam barbarissimus parens demerit. Sed carnificis carnifex fulmen fuit, quod in eodem loco scelus extinxit. Nunc BARBARA. i. lis è caelo opitulatur, qui, ne sine facto epulo diem ultimum obeant, orant. Testis ejus rei locuples Stanislaus est sanctissimus è Societate IESV adolescens; quem si æmulabitur, rectè faciet adolescentia. *Ex Baron.*

Si quando senseris te ad aliquod tibi peccatum in mentem revoca nulli mortalium revocabile Christi iudicium, omnium durissimam pœnam, confusionem sempiternam: hoc timore, quasi freno animam tuam, ad vitiosam concupiscentiam proclivem cohibe. Ex Basil. in psal. 33.

S. SABAS ABBAS. 5. Decembris.

SAbam si spectasses, Imperatorem dixisses; ut qui monachorum exercitum non unum ducebat, viros omnes, quales vultu etiam se ferebant, cum ille imberbem in castra sua neminem admitteret. Szvientis fornacis flammam scribitur crucis signo extinxisse; feras & feris magè feros homines domuisse: Agarenum, qui fallaci animo accesserat, terræ hiatus devovisse: templum caelo monstrante, in rupe alicubi reperisse: in genium malum ab ipso Christo armatus depugnasse, ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis donatus. Iam leonem, qui medicam SABÆ manum expertus erat, ajunt asino custodem ducemque ad pascua fuisse tandiu, quoad agaso luxurie foedâ se contaminavit, tunc enim devorasse asinum. *Ipsum*

Ipsū SABAM, cū ad Anastasium Imp. hæreticum iret, anteaambulonem habuisse Angelum, verbis impium liberis castigasse, mortemque ei imminentem multò antè prævidisse. Sed & Iustinianum itidem Imperatorem palam coronam cælo vidisse descendere, & caput SABÆ ambire, qui tamen exorari non potuit, ut heredem Imperatori apud DEVM impetraret, quòd hunc hæreticorum partibus accessurum sciret. Denique in cælum abiisse anno D. XXXI. inter DD. Martyrum comitatus. Ex *Metaphr.*

Verè dives est, qui in conspectu Dei potest dives videri, in cuius conspectu terra exigua, mundus ipse angustus est. Solum illum Deus divitem novit, quis sit dives æternitate, qui non opum sed virtutum fructus recondat. S. Ambr. l. 3. ep. 1.

S. NICOLAUS EP. 6. Decembris.

MOres cum lacte ab infantia imbibit. NICOLAUS probat, qui cū à primis cunabulis diebus Mercurii & Veneris semel in die, idque noctu tantum, maternam lac admisisset, eam consuetudinem jejunii per omnem deinde vitam sacrosantam habuit. Adolescens divitias omnes in pauperes dilapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne gloriolum mercaretur, usus; uti rum fecit, cū tribus puellis, quas noverca paupertas prostituere parabat, dotem trinis noctibus furtim per fenestras immisit. Subinde cū pietatis causâ terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Post ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula

cula tulit. Pro salute suorum sollicitus, etiam cum longissime abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus iussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita infortunatum in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in urbem suam quam fames vexabat, converteret. Alias vocatus à navigantibus, sæpius opem tulisse visus est. Quid? quod animum NICOLAI tumulus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumularus verò memoretur circa annum CCC. XXVI. cum moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus. *Ex Iustina.*
¶ Brev. Rom.

Post memoriam Virginis singularis tam dulcis pietas, vel pia dulcedo in cordibus fidelium observatur ut in die tribulationis nomen NICOLAI teneatur in ore, requiescat in corde. Si pulsamur incommotis, statim S. Confessoris nomen presiliat in os nostrum, NICOLAUS ingeminatur. S. Bern. serm. de S. Nic.

S. PAVLVS CONF. 7. Decembris.

PAVLVM parentes dixere, addidit deinde vir-
 tus *Obsequentis* cognomen, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quod cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit; Nam illud quantum obedientiæ sive exemplum sive præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, jam jamque exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cum alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent; perstitit tamen ille in statione suâ, suoque iudicio terræ purgamentum & canis pigel.

pigellus, cælo interea omnia alia de ipso sentiente. Cum enim socij scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abreptianimo in felicissimos primi parentis hortos, PAVLVM illic inveniunt, qui munera (fructus miros) in singulos distribuere, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero manè ad montem è cænobio contendit non procul Constantinopoli situm. Ad hujus pedem cum annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cælum est. *Ex Menais.*

Felix, quem in omni consabulatione duplex timor sollicitat, primum quidem divina Majestatis, in cuius manus incidere prorsus horrendum; dehinc fraternalis infirmitatis, cui nihilominus perfacile est offendiculum ponere. S. Bern. serm. de tripl. custod.

S. ASELLA VIRGO. 7. Decembris.

FELIX ASELLÆ pater, cui Superi filiam, prius quam nasceretur, lympidâ crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ ætate Agno jam nupta thalamum in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) è collo pendulum gestabat, clam vendidit, emitque qualem à matre exorare nunquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hæc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc

Cc lacrimis

lacrims pscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejuniis cogere; domo interea nisi ad templa, numquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vitæ consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit interea corpusculo etsi tam malè habito, suus nihilominus vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatem vitæ, quam delicias obesse. Obiit anno partæ salutis cccc. l. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum, imitatorem quem nunc. *Ex D. Hier.*

Beati qui in Domino vigilant cum sobrietate & castitate: protegentur enim ab eo in iudicij die, & ut sponsi comites atque amici cum gaudio & lætitiâ eum sequentur & aspicient. S. Ephrem in Beatitud.

S. AMBROSIVS EP. 7. Decembris.

AMBROSII infantis osculum apes ajunt infedis, verissimos ejus eloquentiæ vates. Depromptit sanè, cum libuit, ore suo melos, & hoc ad eum ipsum Augustinum inescavit, ut qui à Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iustina, latrones, magique, plurimum demon malus fecit, sed incassum omnes. Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob eandem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publicæ penitentis animi signa templo pedem permittit inferre, illud

illud Davidis exemplo se timenti in clamans, Securus es errantem, sequere poenitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacere, numquam ita extollendum, nisi ita demisset sese. Porro AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Epil. sacro pane refecit, morientem verò blandum arridere Christus visus est, arrisurus etiam nobis in morte, si flentes in vitâ viderit. Ex

Paulino.

Cum diluculo surgimus, debemus, priusquam procedamus ex cubiculo, gratias agere Salvatori, & ante omnes actus seculi, actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodivit. Et enim ego securus dormiam, ille vigilat. S. Ambr. serm. 43.

CONCEPTIO B. M. V. 8. Decembris.

Speculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cæpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ poriente, missus ab hoc Helmsus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, fortè per eos dies gravi tempestate jactatur. Nullâ aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hac è celo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptæ diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur. Subsidit mare, enatat & vota Helmsus Sospitrici exsolvit. Atque hæc initia ampliora D. Anselmus fecit: amplissimis

mis deinde Indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant, ad icona immaculatæ VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratum ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, numquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, & cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas florer, quam ipsa ædium limina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *Benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis MARIAE.* Quid? quodd aliter sentientes Doctores rectiùs nuper ab Hispanis infantibus erudiri vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat. Non habet purum, sed ostendit maculas, speculam. *Ex Baron. & Spinello.*

Opem intercessionis MARIAE poscimus singuli, poscamus omnes: oremus ut sit protectrix in prosperis, submoveat noxia, suggerat profutura, admitrat preces supplicantium intra sacraria divinitatis, rebusq; impetret consortium sua beatitudinis. S. Hildephon. serm. 6. de Assumpt. B.M.V.

S. SYRVS EPISC. 9. Decembris.

SAcra nostra SYRVS à D. Hermagorâ est edoctus, ipse Papienses docuit, multum eâ in re S. Iuventii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster mediis Martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumulo mortuum excivit, & eum primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem

tem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisq̃ue ejusmodi inducti facilè Christianis accesserunt; tunc præsertim, cum novo hospiti cedere hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illicò ad ergastula sua migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem parare poterat; nobis justissimum metum potest, si impiati sacramensam frequentemus. Ausus est Hebræus inter Christianos profanus accumbere, divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed cæno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tamdiu miserabili incendio impurum exufferunt, dum quæ palato impio pendeat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hîc Christiani? porrò mensam cum Iudæo impuri acceditis? Non sentitis ultq̃ res hos ignes? graviores sentietis. *Ex Suario.*

Si qui regiam purpuram coinquinant, haud secùs quàm in eam scindunt, puniuntur? quid mirum sè qui immundâ conscientia Christi corpus accipiunt, idem supplicium subeant, quod qui eum clavis cruci affixerunt? S. Chrysoft. hom. 45. in Ioan.

S. MENNAS MART. 10. Decembris.

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, reverà Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica umquam meliùs illîc stetit, quàm cum Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem

Cc 3 Deorum

Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantiâ deiecit: ut qui resectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamque vel à viâ virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cum sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palàm se Martyri junxissent, associare eum se Hermogenes non dubitavit, pulchrâ metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se ulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremarique, ipsum ventre discisso aquis mergi, MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi iussit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, sed postridie Maximinû iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque rumliâ ferreâ condita & in mare abjecta nauæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antislite tumulanda, Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

Si tantâ curâ agitur, ut aliquanto plus vivatur, quomodo agendum est, ut semper vivatur? Et si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ne perdant paucos dies, quâ stulti sunt qui sic vivunt, ut perdant aeternum diem? S. Aug. serm. 64. de verb. Dom.

S. EVLALIA V. & M. 10. Decembris.

E Merita Lusitanæ oppidum, oppidi longè maximum decus EVLALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, sæviretque in Christianos impietas, vigilem licet paren-

parentum custodiam noctis beneficio fefellit, interque Angelorum comitatum in jus ultrò ambulavit. Ibi sic rea ipsum iudicem accusare ausa est, & eius in pios tyrannidem populo spectante & audiente multis objurgare. Quid? quòd, cum hic dictis mellitis suadere insisteret, ut ad Deos transiret, quò dicta illa despiceret, in vultum tyranni exspuit; Deosque & thus Deorum; cumque; his minas omnes heroo pede calcavit: flagris deinde lacera risit etiam, sanguineque suo picta velut superbe circumspexit sese: demum cum faces ardentes admoverentur, flammis ore patulo excepit, Deoque cum animà latibunda transmisit. Et verò ecce testes castissimi & animi & corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spectavit, argenteas columbæ pennas indutus caelo se abdidit. Hoc, ut tumulus manibus responderet, prodigiosæ nives texerunt. Et erubuerunt, puto, hæc, cum candidius aliquid se, virginitatem viderunt. *Ex Prud.*

Nihil est in omnium virtutum dignitate præstantius, quàm pietas misericordia, & puritas castitatis. His nos præsiidiis specialiter instruamus ut tamquam duabus alis elevati de terrenis mereamur esse caelestes. S. Leo serm. 4. de Passi.

S. DANIEL STYLITA. II. Decembris.

Cælo vicinus incola DANIEL est, qui annos CXXIX. columnam habitavit, indeque tempestates, & cum his mortalia omnia generoso supercilio despexit, orci ingens terror, Superis gratissimum spectaculum. Nempe terris adeoque se altior, clientes sibi que obnoxios reges habuit. Ita Leonem filio beavit, & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At

Cc 4 Zenoni

Zenoni regni jacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras sævienti objecit non vanus augur. Iam & in dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cùm libuit proscripsit, fuitq; cùm mulier, quæ Divi innocentiam infami rumore asperferat, à vindice genio obsessa; non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari, Ceterum cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Cælites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola & dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL, & ipse fugâdus erat. Obiit verò anno cccc. lxxxix. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumulando reges laborarunt. Animus fecit, quod in vitâ iam fecerat; cælum habitavit.

Ex Metaph.

Nemo sibi vivat, sed ei, qui pro se mortuus est. Cui enim justius vivam, quam ei, qui si non moriretur, ego non viverem? cui commodius, quam promittenti vitam aternam? cui magis ex necessitate, quam flammæ perpetuas minitanti? S. Berl. ep. 143.

B. IVVENIS ÆGYPTIVS ANONYMVS.
II. Decembris.

VT exciderit antiquitati nomen adolescentis hujus, aliud certè sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minùs facturus fuisse, si minùs peccasset. Et enim Amiran Saracenorum regis favorem ut accuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcatâ cruce, more barbaro impioque sacramentum accinaci

naci dixit. Ingemuere ad impium facinus parent-
 tes pii, & pœnitebat hostem Deo & cruci ge-
 nuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse
 optimam partem avitam pietatem nollet. Quod
 tamen unū poterant, precibus pro perituro apud
 Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis
 plectebant. Et profectò plus lacrimis parentum
 filius, quàm lacti olim debebat. Instillarunt enim
 hæ denuò bonam mentem. Rediit prodigus, &
 pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ
 turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venera-
 bundâ sustulit, & intrepidus palàm iterum ad
 Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus
 perorantibus, quos sæpiùs intercalaris illa Eccle-
 siæ vox *Kyrie eleison* interpellabat. Illum ergo cum
 neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula
 avellere à cruce possent, naviculæ Amiranus im-
 posuit capite minuendum. Ergo animus cæli, ca-
 put abscissum urbis portum petiit, redemptumque
 à Christianis centum aureis, & argento inclusum
 diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi
 Athletam agnosceres. *Ex Menais.*

*Crucem domini semper in mente, in ore, ut signo
 tenete, Crux Domini armatura vestra contra sara-
 nam, galea custodiens caput, lorica protegens pectus,
 clipeus tela maligni repellens, gladius iniquitatē sibi
 propinquare non sinens.* Martial. epist. ad Burdeg.

S. SPIRIDION EP. 12. Decembris.

SPRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non
 vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes
 pascere sollicitus, pauperes præsertim. Itaque ser-
 pentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset,
 unde frumentū coëmeret. Alio item tempore cum

avarum animum nullis precibus expugnare civis indigens posset; SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spondit. Neque aliter factum quam dictum, Aquarum alluvio avectum ex Euclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minus beneficus quam comis fuit. Nempe cum gregem hi direpturi advenissent, arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus, & viæ comitem abeuntibus ultrò ambulare arieté iussit. Porro filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cum hæc gaudio emortua esset. Ultimùm cum in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros cælo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, postquam illum laudibus omnis ætatis homines mactaturi essent. Tu etiam disce hinc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Surio.*

Totum quod es, illi debes. à quo totum habes, illi præcipuè Domino, qui & te fecit, & benefecit tibi. Huic totis medullis, totis viribus serviendum: ne fortè indignationis oculo te respiciat & despicat, & comerat in æternum. S. Bern. de Quadrupl. debito.

S. LVCIA V. & M. 13. Decembris.

Si virgo è cælo fidus lucet, LVCIAM esse credidero virginittatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre ægrâ ad tumbam D. Agathæ præca-

precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIAE mortis optatissimæ & pro Christo subeundæ. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pæuperes non jam scribit, sed facit heredes. Id enimverò non ferendum ratus LVCIAE sponsus, queritur apud iudicem, & sponsæ dotem sibi clamat deberi; hîc demum agnoscitur in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur, amori ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculâ, nequeunt funes & plura bouum juga de loco, minùs de proposito casto dimovere. Ergo sarmenta congeruntur, rogi accenditur. Sed lucet pulchrius ignibus suis LVCIA. Gladio trajicitur; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsentem opem, Ecclesiæ pacem varicinatur. Denique dum iudex in vinculis Romam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, cælo fidus, ut dixit, inseritur. Sed & tibi illuc adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuisisti? Ah! stellam cælo credas decidisse. *Ex Surio.*

Deus semper pater est; amavit nos fœdos, ut ex fœdis faceret pulchros. Erimus pulchri eum amando, qui pulcher est. Quantum in te crescit amor, tantum crescit pulchritudo; quia ipsa charitas anime est pulchritudo. S. Aug. Tract. 9 in Epist. S. Ioan.

S. IODOCVS CONF. 13. Decembris

NOvam litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ regis filius germano fratri de regno movit, non uter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes domi-

dominos suos, sed domini opes suas, & quam aliis
 invitis mors aufert coronam, ultrò ab his abjicie-
 batur. Denique rex sibi videbatur, non qui regnum
 coactus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno
 subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi
 scilicet imperavit, sed & feris non multò post, quas
 obsequentes illi cælum voluit esse. Illud perjucun-
 dum accidit, cum fame placandæ ultimum subsi-
 dium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. par-
 tes à IODOCO sectum CHRISTVS alium identidem
 atque alium pauperem præferens unus omnes
 piissimâ fraude asportavit. Negabant id rectè factū
 esse discipuli. Sed rectius illos edocuit magister,
 cum pro IV. è pane frustulis, secundo flumine des-
 cendere submissas à cælo totidem naviculas frumē-
 rarias ostendit. Demum sacris operanti manus è
 cælo bene visa est dicere, quæ quòd terrena regna
 despexisset, cælestia promisit. Hæc demum placere
 IODOCO, potitusque his est anno DCLIII. LX. omni-
 no annos in tumulto integer, virtute in IODOCO fa-
 ciente, quod in viris principibus aliis balsama fa-
 ciunt. *Ex Flor. Abb.*

*Amemus vitam aternam, & ex eo noverimus,
 quantum pro illâ laborare debeamus, cum videmus
 homines amatores presentis vitæ sic pro illâ labora-
 re, ut, cum venerit metus mortis, quidquid possunt,
 faciant, non ut auferant, sed ut differant mortem.
 S. August. serm. 64. de verb. Dom.*

SS. NICASIVS EP. & EVTROPIA V. MM.
 13. Decembris.

Quid ni animos etiam tu Lector ad pugnam
 sumis, toties qui sanguinem Martyrum vide?
 Hic

Hic NICASII Rhemenfis Pont. & sororis ejusdem germanæ EUTROPIÆ est. Fudit Attila, ebrius jam dudum ab alio. Rem breviter sic habe. Flagellabat Gallias dux barbarus, jamque Rhemenfis etiam malum minabatur, cum cives ad asylum suum NICASIVM confugerunt. Ille exitium urbi vaticinatus edixit peccata esse, quæ Attilam armassent; hæc si ponerent, illum quoque exarmandum. Interim brevi morte æternam ut redimerent, suavit, neque jam pro se hosti, sed pro hoste Deo supplicarent. Se vitæ hucusque ducem, non abnuere, quin mortis etiam esset. Ita latus EUTROPIA stipante, obviam hosti ad D. VIRGINIS progreditur, & humi nixus dum versum Davidis canere incipit, caput gladio amittit, carmen tamen etiam mortuus absolvit. Satis spectatum esse soror putavit. Quare cum formæ miles parceret, execrata crudelem misericordiam in oculos carnificis involat, mortemque invitam in se armat. Interea contra barbaros cælum movit, cujus copiam visæ, simul iratæ è templo voces in fugam illos conjecerunt. Ad Martyrum verò corpora tam diu lucere faces suas sidera voluerunt, dum terrâ tegerentur, splendore olim his ipsis certatura. *Ex Surio.*

Carnem affixisse, libidinem superasse, avaritia restitisse, de mundo triumphasse, pars magna martyrii est. Ergo si tormenta Martyrum perferre non possumus, vel contra malas concupiscentias repugnemus S. Aug. serm. 4. de Mart.

S. DACHATIVS M. 15. Decembris.

DACHATIVS Palæstinus sex fratres germanos fertur numerasse, ipse septimus, imò inter omnes

omnes primus meritò laudatur. Nam cum pater exigui lucelli spe, quam Rex Saracenus ostentabat, inductus, à Christo ad Mahometis partes malum pedem tulisset, repressit suum DACHATIUS; rectè sic à parente degener. Post ubi mortem infelicem sed debitam sceleri tanto pater optulit, DEI ductu & matris optimæ, Ierosolymas abiit, tinctusque Christianis undis in D. Sabæ cœnobio, ingentibus, quæ postea edidit, præliis egregius sui victor prælusit. Tum denique & cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, & cum matri copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coegit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATI nomen ad Prætozem detulit. Hic victum ad Tribunal misit. Sed neque fratris perfidia, neque carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIUS. Victor igitur caput gladio submitit tot civis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Menais.*

Nihil est quod anima possit æquiparari, ne universus quidem mundus. Itaque si immensas pecunias pauperibus eroges, plus tamen effeceris, si unam converteris animam. S. Ioan. Chryost. super Psal. 48.

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA.
15. Decembris.

HVjus quoque nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cum rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem servivisse; ceterum præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hæc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse.

pisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ
 matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM
 suis valetudini restituerat, cum ejus facti rumor
 ad aures reginæ gentis perlatus est, tunc itidem
 graviter fortè è morbo decumbentis. Ergo, cum
 in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari
 servulorum manibus ad Divam nostram voluit.
 Ibi in lectulo servili collocata sanitatem exem-
 plò & vires recepit, quas frustra in regis stragulis
 suspiraverat. Ut verò grata Numini foret, autor
 esse conjugii regi cœpit, ut Christo se dederet, cui
 morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras
 necebat, dum inter venandum iratos & cælos,
 & ventos expertus, & in ultimum vitæ pericu-
 lum devolurus, opem Christi præsentè ipse etiam
 sensit. Tum verò templum Deo posuit, in quo
 Diva hæc columnam, cum viribus nullis posset,
 precibus erexit, suspensamque in aère tam diu
 servavit, dum spectantibus omnibus suo prope mo-
 tu in locum suum desideret. Atque in hoc templo
 primas Christo Iberi aras, pectora sua devove-
 runt. Gere castum cor, & templum Salomonæo
 præstantius erexisti. *Ex Socrate & Theodor.*

*Quemadmodum febricitantes appetitum & robur
 amittunt: sic qui principum aulas frequentant, men-
 tem & bonos mores perdere solent, nisi frequenter a-
 nimo repetant hoc dictum, NOS CE TE IPSVM, Anton.
 Monach serm. 59. sententiarum.*

SSS. ANANIAS. AZARIAS. MISAEL.
 16. Decembris.

A Page vetus Roma cum foculo suo Scævola
 tuum! In fornacem hanc oculos mitte, &
 superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres
 erant

erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis, interque ephesos regis Nabuchodonosor accensi. Hic in eâ ætate formæ gratiam & senē in pueris sapientiam amabat; at DEVS amplius quid, virginem animum & à regis mensæ deliciis abstinentem. Ita de adolescentum amore rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid nî hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quò omnis ætas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerent, disertis verbis dictitantes regem se, ut par est, veneraturos, ceterum DEVM solum adoraturos, & antè morti animam quàm statuæ genua submissuros, Stabat fornax valdè flammans. In hanc abijciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis, & vim à virtute venerabundus repressit; quin impetu potius in hostes factò longè plurimos corripuit, & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammam beato rore temperabat, lenique aura demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculique toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. Ex Daniele.

Habentes cor ardens in viâ Domini, & inter ignes sæculi divino igne muniti, sicut illi in camino pueri inter sibilantes impetu flammam rorabimur & hymnum Domino inter incendia refrigerantia, Dei filio concinente, cantabimus. S. Paulin. ep. 29.

S. LAZARVS CONF. 17. Decembris.

ILle LAZARVS est, quo fratre germano nobiles
 forores Martha & Magdalis gaudebant, Chri-
 sto dilectus, & ab hoc amici etiam nomine do-
 natus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas
 Deo & gemitus potuit excutere, eoq̄ue adigere
 amantem, ut contra ferreas mortis leges sepul-
 tum jam & tabescentem vitæ, & quod caput est,
 amicitia suæ redderet; quæ unica puto causa fuit,
 cur è sinu Abrahæ non invitus rediret LAZARVS.
 Ceterùm sic vivus invidia tantùm non emori lu-
 dxos fecit, nimis contra improbos magnus cer-
 tusq̄ue Servatori testis. Itaque alteras illi mortis
 insidias struxerunt, stultissimo consilio, cum satis
 jura dicere Christum viderent notum jam nuper
 LAZARI patronum. Hoc tamen in cælos, & Apo-
 stolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere
 odia in LAZARVM nobilemq̄ue familiam. Itaque
 cum Maximino (è schola Christi & LXXII. disci-
 pulis fuit) Marthâque & Magdalena sororibus,
 virgine item Marcellâ, exul in navim compingit-
 tur, velis remisq̄ue sed non cælesti etiam aurâ
 destitutam. Nam LAZARVM sociosq̄ue in Gallias
 tulit, & innoxios Massiliæ exposuit. Miraculo &
 hæc & aliæ vicinæ urbes permultæ Christo cre-
 diderunt. Tum demum amoribus suis in silvis
 Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus,
 LAZARVS civibus Antistites præfuerunt. Du-
 bium ergo est LAZARVSNE invenerit illic por-
 tum, an ostenderit Gallis? certè absq̄ue LAZARO
 fuisset, naufragium in portu Massilienses fecis-
 sent. *Ex histor. Euang. & Brev. Rom.*

*Iusti mors ut presentis est exitus vita ita introitus
 melioris:*

melioris. Bona mors, si peccato moriaris, ut iustitia vivas. Hæc mors necesse est ut præcurrat, ut sequatur illa secura. Dum vivis in carne, morere mûdo, ut post mortem carnis Deo vivere incipias. S. Bern. ep. 105.

S. MODESTVS EPISC. 18. Decembris.

Nobiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales ? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris Martyrè esse. Quinto à partu mense inter preces uterque parens inibi animam Deo reddidit, opulentiam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen, sed cum primum MODESTVS per ætatem intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deslexisse: & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hic dum sacro-lustratur fonte radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cùm deinde è cive genium malum, è sorore verò heri sui morbum depulisset, heredem hic MODESTVM cum ceteris liberis suis scripsit. At isti, quò potius accederet aliquid ad hereditatem, quam decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem erectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisque incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantem fugæ dedisset, hospitioque, quin in servitutum

virtutem illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignatum natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel cælo teste tunc columnam suam. Imò non amisit; transfudit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menais.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abiciens promittentem, irridens inimicorum tentantem, & quod gloriosius est, de seipso triumphans & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bern. serm. 1. de Omn. SS.

S. MEGENGAUDIUS C. 19. Decembris.

ILLA demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quam ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Gelfiæ Comes, idemque fortissimus militum dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cumprimis charus. E conjugè Gerbirge Zutphaniensi item Comite cum filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti exprimendas, & dignos patre gemitus? viduos matris capillos, & lacerum planctu pectus; omnia alia audies. In sinere filii mortuique vultu suum agnovere parentes, hoc est mortalem. Vtique mortem lecturam maturos ætate fructus suos, quæ immaturos carperet: satis oppidò jam vixisse parentes, qui vixisse filium aspicerent. Convalescere igitur MEGENGOR & in tuto locare impedimenta, opes, hoc est, in cœnobio, cui Adelhaidem filiam præfecit deponere; ipse quoque animo à mundo abesse, cum non posset corpore; castitatem deinceps cum conjugè colere; lectioni sacrarum literarum se dedere; denique in oculis nihil præter

præter mortem & æternitatem habere. Ita non imparatum hæc offendit anno ab obitu conjugis tertio. Mortuus filix primò visus est, illa verba Vatis blandissimè effari, *Ecce moritur justus, & nemo recogitat*; tum alteri deinde è virginibus regio habitu fulgens nuntiansque MEGENGORIS nomen in MEGENGAVDII sibi mutatum esse. Ex vita S. Adelhaidis & Molano.

Christi humilitas nulli aspernanda divitum, nulli est erubescenda nobilium. Nec enim in tantum procehi potest qualibet felicitas humana fastigium, ut aestimet sibi pudendū, quod Deus in forma servi non est arbitratus indignum. S. Leo serm. 1. de Resurr.

SS. AMMON ET SOC. MM.

20. Decembris.

S Vb annum partæ salutis CCLIII. Alexandria eodem tempore in Christianos sevitum est, & in latrunculos animadversum, simili in longe dissimillimos supplicio. Fortè inter nomina horum nomen delatum est Genesis. Hic quòd extra culpam esset, facilè se purgavit. Sed dum à latrocinii suspitione absolvitur, ut Christianus accusaretur. Hic nihil negare jam Genesis, gloriari hoc facinore. Latronibus igitur sociatus, pejusque his ipse habitus igne crematus est. Hoc verò supplicii genere territus alius quispiam è Christianis, cum nutare non dubiis signis ad tribunal impium videretur, ecce AMMON, ZENO & PTOLEMEVS (fortissimi milites) per medium agmen penetrare, & cum verbis non possent, nutu labantem ad constantiam hortari. Itaque jam oculis annuere, jam manibus loqui, jam lacrymis & gemitibus clamare, jam toto corpore supplicare, ne indignum

gnum quidquam Christiano admitteret. Hoc ipsum verò cum oculos non posset fugere spectatorum, vulgum scilicet in se armarunt. Tum verò nihil dissimulandum amplius rati, in medium omnes prodierunt, & Christum jam pleno etiam ore confessi populum omnem in stuporem rapuerunt, socios contra tyrannum mirum quantum animarunt, ipsi verò gaudio exilierunt, quod caeli civem, hoc est Martyrem, servassent. *Ex Epist. Dion. Alex. apud Euseb.*

Quo, queso, dignum te iudicabis, qui factus ad imaginem factoris tanta in te maiestatis non defendis dignitatem. & tu homo, cum in honore esses, honorem tuum non intelligens, compararis iumentis insipientibus, dum nil spirituale aut aeternum elaboras? S. Bern. epist. 104.

S. THOMAS AP. 21. Decembris.

DIIVS THOMAS, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cum ingenti mole arborem, & quam multi & homines & elephantum movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria x. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cum mare pertingeret illuc, affuturos, quæquam ipse nunc fidem præluceret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper subceptas Hispanorum navigationes vidimus. Ceterum fuit è sacrificulis tum temporis, qui suam manu filium mactavit, scelusque THOMÆ affinxit. Hic aliam nullam pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat?
Absol.

Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimverò his miris uti auper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatores, qui, ut signo defenderet, cecidit ante signa. *Ex Maffeo & Osorio.*

Sicut Thoma, ita etiam inimicis suis demonstratus est Christus vulnera, ut convincens eos veritas dicat. Videtis vulnera, qua inflixistis; agnoscitis latus, quod pupugistis; quoniam per vos & propter vos apertum est, nec tamen intrare voluistis. S. Aug. de Symbol.

S. ANASTASIA MART. 22. Decembris.

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chrylogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christianâ religione alieno, matrimonii-usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo victorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc praesertim, cum conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vixit, ANASTASIAM exercuit, Publio Vlpianus in impietate successit, sed quòd vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ ejectus, Publiam ad oreum quoq; subsequutus est. Sub hæc cum bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è flammis

flammis cum tribus filiis astris inferta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad litus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exuritur; socia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes dixisset. Et ibant, sed Agni; ituri porro, quocumque hic iverit, quid? quod vestigia sua, quò nos etiâ sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

Contra mortifera blandimenta luctemur, scientes in eo quotidiana martyria Christianis deesse non posse. Si enim castitas & veritas & justitia Christus est; sic & ille, qui eis insidiatur, persecutor est; & qui ea in aliis defendere, & in seipso custodire voluerit, Martyr est. S. August. serm. 250. de Temp.

S. VICTORIA V. & M. 23. Decembris.

NEmpe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quàm ut ad easdem abhorrentem Anatoliam impelleret. Agebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Easdem sacrosanctas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse; ipsum aded despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic cresceret, DEVS imperasset? Contrâ pugnat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cum juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quàm celo deesse. Christum non nisi è Virgine voluisse nasci, vivere morique virginem voluisse, sponsum Ecclesiæ non nisi Virginis esse.

Neque

Neque verò se nuptias respicere, modò sponſus Deus eſſet. Videret ipſa, an hic terræ filio poſtponendus eſſet? Nuper adedò ſe ex Angelis didiciſſe (& didicerat) dotem huic unicè virginitatem placere, Eois lapillis omnibus chariorem. Itaque in hunc amores ſuos ſe tranſtuliffe. Quòd ſi invideret VICTORIA, partam ſeſſe etiam illi hunc conciliare. His & ſimilibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Chriſtum ferebatur. Quò ergo cum ſibi devinceret, miſſo homine dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias ſe parat. Iamq; unica purpura nuptialis deerat, Bonum factum: dedit hanc ſanguis pro ſponſo fuſus. *Ex Adone & Adelmo.*

Amor rerum terrenarum viſcum eſt ſpiritu aliiù pennarum. Ecce concupiſti, haſiſti. Quis dabit tibi pennas ut columba? quãdo volabis? ubi verè requieſcas, quãdo hic, ubi malè haſiſti, perversè requieſcere voluiſti? S. Auguſt. ſerm. 33. de verb. Dom.

S. NICOLAVS MILES, 24. Decembris

Hanc militum ego periculofiffimam pugnam puto, quam cum caſtitalis hoſte Amore pugnant. Nam huic ſuccumbere, quid aliud eſt quàm triumphos ſuos vendere? NICOLAO noſtro crede, qui cum in Bulgaros movit Nicephori Imp. auſpiciis, ecce priuſquam bellum hoſtis faceret, militi mulier fecit hoſpitis filia. Ter impetum in caſtiſſimum fecit; ſed ter NICOLAVS repulit verecundiæ umbone tatus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, ſolus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim ſub noctem ſominus NICOLAVM in campum producit; videt ſtantes utrinq;

magni gemitus damnant. An listo igitur me-
reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur.
Negant manus tam parvæ fulmen ferre: si
ferre velint, fasciæ verabunt; mater non feret. Et
numquid non pacē Angeli nunciant? Quid? quod
blando insuper risu puer dulcissimus invitat, ob-
vius etiam iturus, si pedes inferrent. Certè in am-
plexus brachiola offert. In tam amica vincula
non curram? Imò pedibus plumbum denique
demo. Ite, omnia puero vos membra substernite.
Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto:
aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum
præbe: tactu mollesces. Vos quoque ire suspiria,
& argentem fovete. Eia brachia in fascias; in bal-
nea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra &
rusticos mulceris, silete Angeli. Præ omnibus
modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

*Ecce offertur tibi IESVS; curre obvius manibus, ex-
tende manus, expande sinus; devotionem tuam probet
tam actus, quam affectus. Filium qui tibi offertur,
suscipe fide, amplexare affectu, semperque inter ubera
commoretur. Gueric, serm. 2. de Nativ. Dom.*

S. STEPANVS M. 26. Decembris.

Primus pro fide Christianâ sanguine suo STE-
PHANVS subscripsit, ut purpurati in cælo ag-
minis antesignanus non immeritò habeatur. Sa-
pentiâ Deoque plenus, eoque ab Apostolis in-
ter VII. principes Diaconus adlectus, mirum est,
quàm multis magnisque prodigiis sive Christia-
norum animos crexerit, sive fregerit dejeceritque;
Iudzorum. Et movit ea res bilem indurato ad
omnem malitiam populo, ut, veluti legem profana-
isset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ira
dixit

dixit, ut ad oculorum verborumque fulmina attoniti omnes haerent, jamque non in hominem pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acrius victis instare, tunc praesertim, cum ad spectaculum caelo se effunderet, virtutis arbitrum pone dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaque cum urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissime omnia excepit; DEO identidem nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licet horum causa pessima esset, tam bono tamen patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multo post CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, Martyrum sanguinem Christianorum semen esse. *Ex Act. Ap.*

Etiā nos exemplo S. Stephani pro Domino pugnare non pigeat. Indicta nobis est pugnandi necessitas. Implacabiles sunt adversarii nostri, contra quos spiritualia arma sumenda. Corde certandum est, & corde vincendum. Laur. Iust. serm. de S. Steph.

S. MARINVS M. 26 Decembris.

Age Sparta, & vel omne iuventutis tuae robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit. Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non sauciū. Serrā lignēā secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammās Hercules invitat. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartagine immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris

Dd 2

ramis

ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid? quòd mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terra hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus iudex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.

Gravis est nobis inimici tētatio, sed longè gravior illi nostra oratio: laedit nos iniquitas ejus & versutia, sed multò magis nostra eum simplicitas & misericordia torquet. Humilitatem nostram non sustinet, uritur charitate nostrâ, obedientiâ cruciatur. S. Bern. serm. 3. de Dedic.

SS. INDES & DOMNA MM.

26. Decembris.

DOMNA superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectiùs Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, INDES est factus. Cum hoc primò omnium aurum & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eodem transmittit, ipsa cibario pane & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cum aulam omnem

omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat DOMNA, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excrucianti in carcerem concluduntur. Sed numquam aliâ tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerunt omnibus lautitiis instructam. Inter hæc DOMNA unicâ zonâ, quam gestabat, auro & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & INDEN mari mersum extractumque tumulasset, cæsa pro Christo, & in ignes coniecta, ex Sacerdote rectè victima est facta. *Ex Metaphr.*

Audiant Christiani qui quotidie corpus Christi attingunt, quantam de ipso corpore sumere possint medicinam; quando mulier totam rapuit de solâ Christi simbriâ sanitatem. Sed quod nobis flendum est, nobis medicina ipsa retorquetur ad vulnus.
S. Pet. Chryl. serm. 34.

S. CONSTANTINVS CONF.

26. Decembris.

Natus est hic CONSTANTINVS Hebræus, vixit verò Christianus, cum Christianum alium, qui in fossam lapsus signo crucis se munierat, surgere incolumem vidisset. Ab eo tempore ita CHRISTI crucisque amore arsit, ut flammâ pectoris prodigiosus in vultu splendor proderet.

Dd 3

Impuram

Impuram è gente suâ puellam ad illicita se pellicientem cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit. In cœnobium deinde, divino ductu, cum venisset, dum Servatoris è cruce pendentis pedibus osculum tulit, Servator ipse amplexum illi rependit, simul suâ manu ductâ crucē fronti ejus impressit, Ipse quoque locum eum, quo sacris undis est tinctus, pedum suorum vestigiis insignē; eum verò, quo preces solitus est facere, cœlestibus odoribus nobilem fecit. Iam templorum portæ sponte illi pandebantur, Totus oculus illa etiam, quæ in animis hominum gerebantur, pervidit: undas sicco, cum libuit, pede perambulavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL. dies sine cibo duravit. Obiit verò anno, postquàm sacris est initiatus, VIII. verissimus Abrahæ filius. *Ex Menais*

Cum cruce signaris, in mentem tibi veniat omnis vis, quam crux continet, ac tùm iram omnesque à ratione adversos impetus extinxeris. Cum frons consignabitur, aut reliqua membra, fac ut te ipse hostiâ Deo gratum offeras. S. Chrysoft. de Ven. crucis.

S. IOANNES APOST. 27. Decembris.

ECCE, MATER magna, filius tuus! Ecce quisquis filius MARIÆ es, germanus VIRGINIS Sodalis IOANNES, cui ultimùm cœnans Christus in pulvillum pectus suum, moriens in matrem, matrem dedit suam, nostram etiam deinceps, si Ioannes sumus. Asiam administravit. Exul patriam tamen cœlestem, aliaque quæ scriptis mandavit, arcana vidit. Venenum, quodd cruce temperasset, innoxium bibit, nec ab hoc tantum abhorruit, quantum ab hæreticis, Cerintho præcipuè, quicum ne lavare quidem eisdem in balneis voluit

luit, Amorem ejus aquæ multæ non potuerunt
extinguere. Magis etiam arsit, cum oleo Romæ ab
ignæ bullienti immixtus fuit. Agebat summam legis
Amorem esse. Illud unum in ore habuit, Filii diligite alterutrum. Certè quantum animos dilexe-
rit, argumentum ingens juventæ nescio quis juve-
nis est. Hunc Ephesum abiturus IOANNES Epi-
scopo unicè commendaverat, sed pessimo custodi.
Ecce adolescens is capitur ab animorum prædo-
nibus (socios hodie malè dicimus) mox ipse cor-
porum etiam latro, mox dux latronum evadit.
Subinde IOANNES adest, & pretiosam ab amico
depositum exposcit. Amissum ubi audit, graviter
fidem malam objurgat, in silvas deinde excurrit
(senio alas amore ministrante) visamque prædam
tamdiu insequitur, dum lacrymis suis fistit, canis-
que, amplexibus impeditam in viam reducit.
Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ
ejuscemodî feræ pereunt, quia retia fugiant, ma-
luntque ab orco rapi, quàm à cælo capi, *Ex Bar.*

*Per B. Joannis vestigia ad Redemptorem nostrum,
pleno cordis amore tendamus: hujus doctrinam ve-
lut coruscantem lampadem nostris semper gressibus præ-
feramus; pudeat jam terrenis incubere, qui per spei
desiderium ad coelestem accipimus gloriam festinare*
P. Dam. serm. 2 de S. Ioan.

SS. INNOCENTES MM.

28. Decembris.

Mala omnia nunciabat Herodî nuncius à
Magis allatus. Quid? mea domum corona
erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum
heredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin
caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? pur-
Dd 4 puram

Puram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed qui hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes bimulorum cunas evertit; balneum his paraverunt, sed dignum hoste. Hæcille; cum interea Angelus parvulum Regem, magnumque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Sciviit nihilominus barbarus mucro. Vbiq; clades, & funera. Vidisses majora vulnera quàm corpora, plus lactis frangi quàm sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc è gladio, illum ab hastâ pendere, multis reli vicem militis vultum esse. Dedit tamen pœnas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cum tot homicidia parricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitâ regnoque excidit, periitque. At pretextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quòd talis infantes timuit. *Ex Baron. & Saliano.*

Si temporalis & speciosa nos delectat domus, quanto magis spiritualis mansio decora & celestis nostrum sibi debet vindicare affectum? non minus in spiritualibus quàm in temporalibus inveniamur cupidi, potissimum cum ista momentanea sint, illa aeterna. S. Laur. Iust. de SS. Innocent.

S. THOMAS EP. M. 29. Decembris.

Non jam primùm sanguine piorum rigatis Anglia. Iam olim fuso THOMÆ cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis in duxisset.

duxisset, Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cum eripere aquis accipitrem laboraret, ipse iisdem panē abreptus est. Sed molæ rota exitium aliàs adnatantibus, tunc sponte suâ confitens, THOMÆ scala fuit. Debeatur scilicet diutius Angliæ regno, cujus Cancellarius postea creatus à rege est. Paulò post hic infulam Cantuariensem addidit: quam tanti THOMAS fecit, ut hanc postea regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnantem non dubitavit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congregâ, in illâ pugna, ut amat fieri ad tribunalia, damnatur innocentia ad vincula. Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ suorum certè miseræ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò post ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulû deinde præbet, cadit, & muneris sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando THOMA, bene Angliæ tuæ precare. Ex Eduardo.

Nihil in homine, cui curiositas profit, invenies. Frivola prorsus & inanis ac nugatoria consolatio: & nescio quid illi durius imprecer, quàm ut semper habeat quod requirit, qui jucunda quietis surgitans curiosâ inquietudine delectatur. S. Bern. in sent.

S. MARCELLVS CONF. 29. Decembris.

A Pamæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cum hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellū sibi parabat, habebat cum egenis commune. Post verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaque eum x. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos iussisset, mox dono xc. talenta recepit. Succensuit nihilominus dispensatori, quod uno retento nummo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS conuexit: quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora ægrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum roties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Iam cum Byzantium urbs tota fumis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobium ipsius cum spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conijcere. Ad do illud, cum Reipublicæ causâ Leonem Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. Ex Metaphr.

Homo qui nat ura donum, minus anime, rationis benefi-

beneficium, excellentiam sensus, artis industriam, cultura bonum per steriles actus evertit, mergit auctori fructum, cultori gratiam negat; sicut arbor è terra, sic iste è vitâ meretur excidi. S. Petr. Chryl. ferm. 106.

S. EBRVLPHVS CONF. 29. Decembris.

EBRVLPHVS è regis Gallix ad Christi aulam transit, haud paulò honestiori loco futurus, Permove ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRVLPHVM, sed te etiam, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire post me abneget semet ipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Hæc, inquam, cum attentius apud animum suum considerasset EBRVLPHVS, quam vulgo solemus, non insuper habendam ratus est conditionem, quam non homo rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugii, liberis, aulæ opibus, & clientelis vale ultimū dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus angelus bonus fuit. Ibi, ut quod initio dixeramus, non aulam, sed dominum scires deseruisse, cellas exædificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, commeatum subinde cælo suppeditante. Nam cum dimidiis fortè panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuò mulus cibariis onustus. Plus etiam sollicitus fuit viaticum divinum abeuntibus è vitâ ut daret: quare cum sine hoc è Sodalibus quidâ decessisset, in vitam revocavit tantisper; tum demū cum hoc ire feliciter iussit. Ipse quoque ultimū æger præter hunc cibum alium nullū multò tempore admisit, stomacho (vel animo potiùs) omnia humana respiciente, Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum
 affem

allem in miseros ipse dispenseret. Funeri dum illacrimatur in sacris Diaconus, morique etiam ipse exoptat, voti damnatus unâ tumalatur, anno D. XC. Ex Surio.

Felicitas magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertatem faciant pretium calorum. Non tibi displiceat paupertas tua; nihil eâ potest ditius inveniri. Vis nosse quàm locuples sis? calû emit. Quibus thesauris conferri potest, quod videmus paupertati indultum? S. August. serm. 28. de verb. A post.

S. PHILETÆRVVS CONF.

30. Decembris.

MIrentur alii in PHILETÆRO PROCOS, Nicomediæ filio illustre formæ decus, quo illum avo suo Diis parem homines fecerunt; ego in pulcherrimo corpore pulchriorem animum demitor exosculorque; & hoc amplius, quod animi æstimator ipse egregius, nihili membrorum decorem fecit, omnibusque tormentis præbuit lacerandum. Primum Diocletianum vicit, qui cum blasphemus Christum incesset, vindex divini honoris PHILETÆRVVS, terram cælosque ad iras movit. In fornacem deinde succensam injectus, se ipso pulchrior egressus est. Iam sub Maximiano virgibus unciisque foedum in modum acceptus, omnium tamen in se oculos Superûm rapuit, & tum denique his formosus est visus. Ferae sive formâ & ipsæ, sive fortitudine adolescentis captæ, ad pedes se abjecerunt victoris; feras verò cum duo homines induissent, gladioque Martyri imminerent, in loco obriguere. Ultimò cum virtus hæc oculos jam tyranni etiam perstringeret, exultate iusta est. Et ecce de viâ morbi dæmonesque mali

mali cedere, pedibus Dii se & templa sua subster-
nere: quibus permotus Comes cum vi. militibus
fidem nostram est amplexus. PHILETÆRVS cūm
Eubiotum virum sanctitatis famā celeberrimum
adiret, monitus hic ab Angelo bono obviā Mar-
tyri progressus est. In eius antro Divum septimo
die, socios verō duodecimo, ab exilio mors absol-
vit. Ex Menais.

*Quare tuum bonum. Nemo bonus nisi unus
Deus: summum bonum hoc est bonum tuum. Pec-
ori quid bonum est, nisi implere ventrem, dormire, ge-
stire? Tale tu bonum quaris? Coheres Christi quid
gaudes, quia socius es pecorū? S. August. in Psal. 102.*

S. SILVESTER PAPA.

31. Decembris.

Patria SILVESTRO Roma, Romæ, hoc est, pa-
trix, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen
orbare Romam Urbis probrum Tarquinius vo-
luit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo
more mortē iudici reus indixit. Dictum, factum.
Piscem dum cœnat, os fortē ex hoc gutture re-
ceptum Tarquinius hamum mortis esse sentit.
Post hæc dum Constantinus remissius rem Chri-
stianam curat, & sopitæ nuper iterum in pios per-
secutiones recrudescunt, exul SILVESTER mon-
tem Soracten insidet; impietatis fœditatem, ut
videret Imperator, leprā inficitur. Sacrificuli, le-
pram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine
suadent. Ingemuere ad consilium impium omnes
Romanæ matres, cūm audirent sanguini, quo
vel manum aspergere scelus semper non expian-
dum habitum est, totum velle Imperatorem in-
gnatate; certē innatate rectius. tot matrum lacrimis
jam

jam poterat. Et verò ejulatus, & comploratio totâ urbe facta aures Imperatoris exoravit, factique pœnitens, censuit ipse hoc quoque ingens scelus esse, facere scelus voluisse. Interea principium Apostolorum species dormienti oblata vocare SILVESTRVM jussit, qui sanctiores illi thermas ostenderet. Vocavit, & Christianis undis lotus, lepram corporis animique exuit. Triumphum SILVESTRO mortuo anno ccc,xxxv. cælum decrevit. *Ex Baronio.*

Mirritur Virginis Filius, Filius Dei altissimi. Et jubetur occidi, ut vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur. Agnosce homo, quàm gravia sint vulnera, pro quibus necesse est Dominum Christum vulnerari. S. Bern. serm. 3. de Nat.

S. BARBATIANVS CONE.

31. Decembris.

BARBATIANVS Sacerdos Antiochiâ Romam venit, credo ut virtus viri, & prodigia facilius inde in orbem se diffunderent. Etenim cum sub adventum suum cæcum, alteramq; oculis laborantem puellam curasset, oculos omnium in se vertit: & cum servulum Imp. Valentiniani per scalas precipitè in pedes crexit, ipsum sibi Imperatorem devinxit. Igitur à Placidiâ Augustâ Ravennam deductus, auctor huic cœpit esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam dicimus, honori templum augustum moliretur. Persuasit, & ubi ad fastigium fabrica fuit deducta, ecce ipse Divus Ioannes Pontificali habitu insignis ædem sacrare visus est, & miraculi vestigium sandalium dextræ pedis Augustæ relinquere. Atque hoc templum, cum oculi totum se BARBATIANVS addixisset, mira-

miraculis pluribus decoravit. Nam cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cum grata sæpius ad templum inviseret, sinistra suscipione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emollit. *Ex Ferrar.*

Multum meruit de nobis Deus, qui & immeritis seipsum dedit nobis. Quid enim melius se ipso dare poterat vel ipse? Ergo si Dei meritum queritur, illud est precipuum, quia prior dilexit nos, dignus planè qui redametur præsertim si advertatur; Quis, Quos, Quantumq; amaverit. S. Bern. de Dil. Deo

S. COLVMBÆ VIRG. MART.

31. Decembris.

Innocentis COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixero? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamque filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginè studuit avocare. Sed qui potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hederat? Ergo aut sacrificia, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere nec prius quam quem maxime amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohortuit. Nec mora, ad lupas abducitur; & ecce, Barucha juvenis princeps audaciæ & impudentiæ irrupit. Quid faceret inter ungues milvi COLVMBÆ? Gemit, & gemitus sordis
homi-

hominibus audit in theatro urfa, accurrit affli-
ctumque humi DEI rivalem tam diu terret, dum
ille Deo manus, virgo veniam dat. Intercā ædi-
bus Aurelianus irā flagrans, ignes subjicit. At cæ-
lum hos imbre, mox gladio cæsa COLVMBÆ san-
guine extinguit. Ex Ferrario.

*Si diligenter attenderis, ubique laqueos inimici
deprehendes voluptatum illecebris tamquam melle
circumlitos; ut si quis voluptatis suavitatem gu-
stare velit, laqueo capiatur. Noli mel hoc concupis-
cere; dulcedinis enim illius extremum felle replet
amatores suos. S. Ephrem in recta vitæ ratione.*

IN

A
Abun
Acha
Adria
Ægid
Ægid
Afra
Agapi
Agath
Agnes
Agnes
Aiber
Aicha
Aidan
Aigul
Albert
Alber
Alber
Aldeg
Alexa
Alexa
Alexi
Alfer
Aloyse
Aman